

του ιδανικού μέρους της μνηστείας μου! Ήτον τὸ πρῶτον πρᾶγμα, δὲν εἶναι ἀλήθεια;

Ἀναμφιβόλως.

Ἄν ἰγνώριζε τοῦτο, θὰ ἤξευρε πῶς νὰ φερθῇ, καὶ ἔκρινεν ἂν μοῦ ἤρμοζε τοιοῦτος σύζυγος; τῶρα φοβοῦμαι μὴ ζήσω δυστυχῆς τὸ ὑπόλοιπον τῶν ἡμερῶν μου; διότι θὰ ἦμαι βέβηλα δυστυχῆς ἂν κατανοήσω ὅτι δὲν μ' ἀγαπᾷ.

Καὶ νομίζετε ὅτι αὐτὸς εἶναι ὁ μόνος σκόπευον ὅποιον ἔχετε νὰ φοβηθῆτε;

Καὶ μικρὸν σὰς φαίνεται τοῦτο, ὥστε θέλετε ἄλλο;

Ἄλλὰ, κυρία μου, λέγετε νὰ σὰς ἀγαπήσῃ ὁ ἄλλος; τοῦτο σημαίνει, ἂν δὲν ἀπατώμαι, ὅτι φέρεται εἰς τὸν ἐκυτόνοσας τὴν θέλῃτιν, τὴν ἀνάστατον νὰ τοῦ ἀνταποδώσῃ τὰ ἴσα.

Καὶ εἴχετε περὶ τούτου ἀμφιβολίαν, κύριε;

Παραδέχομαι ὅτι σὰς εὐρίσκει ἀπαράλλακτον ὅποιον ἐπέκλεσε εἰκόνα; ποῖος σὰς βεβαιώνει ὅτι ἔστειλε διατεθειμένη νὰ τοῦ ἀνταποδώσῃ κλίσιον ἀλλοίως, ὅτι θὰ τὸν ἀγαπήσῃ τέλος πάντων; καὶ εἰ νὰ μὴν ἦναι ὠραῖος, νὰ μὴν ἦναι εὐφυῆς; καὶ εἰ νὰ μὴν ἦναι καὶ νὰ μὴ σὰς ἀρέσῃ, διότι ἡ συμπάθεια δὲν ἐπιβάλλεται.

Ὁ! κύριε, μὲ τρομάζετε! Καλὴ, εἶναι ἀληθὲς ἡ ἀπόκρισις ἡμῶν; καὶ μὴ τὸν ἀγαπᾷ! Καὶ ἂν ἐγὼ δὲν ἀγαπᾷ καὶ αὐτὸς μὲ ἀγαπᾷ, εἶναι ἀκόμη χειρότερον; καὶ μὴν ἀγαπᾷ κανεὶς τὸν ἄλλον! . . . Καὶ εἰ μὴ τὸ ὑποπτεύσω, καὶ νὰ ἦμαι εὐτυχῆς σχεδόν, χωρὶς νὰ γνωρίζω τὸ διατί, ἡ ἰδέα μόνον ἀνυπόλητος μ' ἐκλόκαυεν. Ἄλλὰ πῶς νὰ μανθάνω τὰ αὐτὰ!

Ἐπισημὴν ταύτην ἠκούσαμεν τὴν βιαστικὴν τοῦ ἀπαιτήτου φωνῆν, ἐπιπλήττοντος τὴν βραδύτητα τῶν ἡμερῶν.

Ἡ συνομιλία ἔπρεπε νὰ διακοπῇ ἐδῶ, εἰς τὸ ὥσπου τῆς μέρας. Μολαταῦτα ἠταίμαζόμεν ν' ἀναπαύσῃ καὶ κατὰ νὰ προσθέσω, ὅταν ἡ μικρὰ ἐσπευστοῦ τὸν δακτύλον εἰς τὸ στόμα της, λέγουσα ταῦτα:

Ἰδοὺ ὁ πατήρ μου.

Ἐλθὼς ὁ πατήρ ἐθεῖς τὴν κεφαλὴν του εἰς τὴν ἡμῶν καὶ μετ' ὀλίγον κατέλαβε τὴν γωνίαν του.

Ἡ μάτηρ του ἐπρόλαβε ν' ἀπάσῃ πᾶς ἐφημερίαν ὅποιος ὁ μεταξὺ ἡμῶν διάλογος τὴν εἶχε ἀληθινὴν ὁλοκατέλειον. Τότε δμως, αἱ δραματικαὶ καὶ συγκινητικαὶ τῆς νεανικῆς φαντασίας ἐπιθέσεις εἶχαν χάσει ὅλον τὸ γοητεύμα, καὶ οὐκ ἐφάνησαν ἀπέναντι τῆς πολὺ πλέον ἐννοουμένης αὐτῆς ἀληθείας; ἐπρόκειτο περὶ ὀλοκλήρως μελλόντος αὐτῆς, ὅθεν πᾶς ἄλλος λογισμὸς ἀπολλοῦτο.

Ἐποῦν τοῦτο πλάσμα ἐφάνητο ὅτι μοῦ ἐδίδεν ἡμῶν νὰ θριαμβεύσω εἰς πάλιν, καθ' ἣν μόνον ἦν ἐνοσπλος! Μὴ ἔχων ἄλλο τι πρὸς τὸ πρῶτον, ἀρχίσα νὰ τὴν παραμονεύω, ἐρευνῶν ἀλλοτρίους καὶ εὐκινήτους μορφῆς τῆς τῆς ἐννοουμένης τῶν ἡμερῶν μου εἰσηγήσειαν. Ἡδυνά-

μην νὰ τρίβω πλέον τὰς χεῖράς μου, ἡ φαντασία της ἐργάζετο εἰς τὴν μονότονον κινήσιν τῆς ἀμάξης, ἣτις ἐτρέχεν ὀρμητικῶς ἐπὶ τῆς πλήρους κοιορτοῦ καὶ ἐν μαλῆς ὁδοῦ. Μετὰ δύο ἢ τρεῖς τοιαύτας συνομιλίας ὁ σκοπὸς μου ἐπετύγχανεν.

Ἐν τούτοις, διακόπτουσα ἐνίοτε τοὺς διαλογισμοὺς της, ἐστρεφε πρὸς ἐμὲ βλέμμα προδίδον ὅλην τὴν ἐσωτερικὴν ταραχὴν της. Πολλάκις ὁ πατήρ της ἐπάσχευε νὰ τὴν ἀποσπάσῃ ἀπὸ τὴν κατηφῆ σιωπὴν της; ἀλλ' αὐτὴ ἀπεκρίνετο μόνον διὰ τῶν ξηρῶν λέξεων καὶ καὶ ὄχι, καὶ πάλιν ἐβυθίζετο εἰς τὴν αὐτὴν ἀφωνίαν. Κωφοὶ καὶ ἄλαλοι λοιπὸν ἐταξιδεύσαμεν μέχρι τῆς Β. . . ὅπου ἡ ἄμαξα στέκεται μίαν περίπου ὥραν.

Τὴν φορὰν ταύτην, ἡ ναῖς κατέβη ἔμοῦ μετὸν πατέρα της, καὶ ἐμβήκεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Λευκοῦ Ἰππου.

Φαντάζεσθε ἴσως ὅτι ἐσπευσα καὶ ἐγὼ ν' ἀκολουθήσω τὴν ἐρωμένην μου, καὶ πᾶν μέσον νὰ μεταχειρισθῶ ὥστε νὰ καθήσω εἰς τὴν τράπεζαν πλησίον της; Παντάσῃ. Εἶδα ἀπέναντι τοῦ Λευκοῦ Ἰππου ἄθλιόν τι πανδοχεῖον οἰκονομικόν (ὡς ἐλεγον ἡ ἐπιγραφή του), ὅπου εἰσεβύβουσαν ὄλοι οἱ εἰς τὸ ὄπισθεν καὶ τὸ ἐπάνω τῆς ἀμάξης μέρος καθήμενοι, καὶ τούτους ἀκολουθήσα, ἐκάθησα ἐμπροσθεν τραπέζης προσηματικῆς καθαρότητος, τῆς ὅποιος ἡ δαπάνη μόλις ἐφθανε τὸ τρίτημόριον τῆς ἡτοιμασμένης εἰς τὸ ἀντικατὰ τῆς ὁδοῦ μέρος. Ποίας δὲ λογῆς συνδαιτυμόνας εἶχα, εὐκόλως ἐννοεῖται.

Ῥυπαρὸς ὑπὲρ τῆς ἡλθε πρὸς ἐμὲ.

— Τί δρίζετε, κύριε; Ἐχομεν βραστάτον ἀξιόλογον, μακαρόνια, ὄρνιθα παραγεμιστὴν, ψιτὸν μετὰ γεωμηλα . . .

— Κοινὸν, μελάνην καὶ χαρτίον εἰς τὴν στιγμήν.

Ὁ τάλας ἐκεῖνος μ' ἐκύτταξεν ἐχθαμένος. Ἀξιόλογος καταναλωτῆς, θὰ εἶπε καθ' ἑαυτόν. Ὑπῆγε μολαταῦτα νὰ φέρῃ τὰ διαταχθέντα.

Ἐπανῆλθε δὲ μετ' ὀλίγον φέρων κοινὸν μὲν χονδρὸν ὡς τὸν μέσον τῶν δακτύλων του, μελανοδοχεῖον δὲ τὸ ὅποιον βορβοροδοχεῖον ἠδύνατο προσφύεσθαι νὰ ὀνομασθῇ, καὶ χάρτην εἰς τυλίγματα παντοπώλου μᾶλλον ἢ εἰς γραφὴν ἐπιστολῶν καταλληλῶν. Ἀλλὰ, παρὰ τὴν ἀνομβρίαν, προτιμότερα ἡ χάλασα, κατὰ τὴν παροιμίαν. Τὰ ἐδέχθη λοιπὸν.

— Τώρα, τί ἄλλο ἐπιθυμεῖ ὁ κύριος;

— Ὁ, τι θέλεις, ἀπεκρίθη, ἀνοίγων τὴν ἀκρᾶν τοῦ κοινουδελίου μετὰ τὸ δούχιον.

— Ἐπιθυμεῖ μίαν καλὴν σοῦπαν ὁ κύριος;

— Ἔστι μία καλὴ σοῦπα.

— Ἀμέσως.

Ἐννοεῖται ὅτι ὁ μόνος τρόπος ν' ἀπαλλαγθῶ τοῦ κακοδαίμονος τούτου ἦσαν ἡ τυφλὴ παραδοχὴ τῆς ερωτασείας του. Ἀπαλλαχθεὶς, ἀρχίσα νὰ γράφω ταχέως τὴν ἐξῆς ἐπιστολήν.

• Κυρία μου!

• Ὅχι ἡ τυφλὴ τύχη, ἀλλ' ἡ πρόνοια τοῦ Ὑψίστου ἠδύνατο ν' ἀπαντηθῶμεν, χωρὶς νὰ ζητήσῃ ὁ εἰς τὸν